

Miért késel, Jézus?

Időpont: Szentháromság ünnepe utáni utolsó vasárnap – 1966. november 20.

Alapige: 2Pt 3,3–13

„Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók támadnak, a kik saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert a mióta az atyák elhunytak, minden azonképen marad a teremtés kezdetétől fogva. Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; a melyek által az akkori világ vízzel elborítottván, elveszett: a mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára. Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttem, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap. Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettiünk, nem akarván, hogy némelyek elveszzenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, a mikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, a kik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, a melyért az egek tűzbe borúlva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik.”

Mindnyájunk előtt ismeretes, hogy a polgári esztendő és az egyházi esztendő nem esik egymással össze. Az egyházi esztendőnek máskor van az új éve és az év vége. Az egyházi esztendő vége nem december 31., hanem a Szentháromság ünnepe után következő utolsó vasárnap, s az ma van. Mához egy hétre ádvent első vasárnapja van.

Ez a gondolat már maga is prédikál nekünk. Arról beszél: egyszer elfogynak a vasárnapok. Mik a vasárnapok? Vannak emberek, akiknek számára a vasárnap nem más, mint a munkaszünetnek, az ember pihenésének, erőgyűjtésének vagy szórakozásának napja. Pedig a vasárnap a kegyelmi időbe tartozik. Ez a nap az, amit Isten különösképpen maga számára akar fenntartani. Parancsban kötelezte el az emberiséget, hogy ezt a napot egészen neki szentelje.

Egyszer elfogynak a vasárnapok, lejár a kegyelmi idő, s Isten számon kéri, hogy mit csináltam a vasárnapjaimmal!

Az egyházi esztendő utolsó vasárnapja éppen a végre emlékeztet, a világ végére és Krisztus visszajövetelére.

A felolvasott szentige szerint a világ végével és Jézus Krisztus visszajövetelével kapcsolatban problémái voltak már az első keresztyéneknek. Kereken kétezer esztendeje, hogy a keresztyének várják Jézus Krisztus visszajövetelét. Azóta sokszor erőt vett a keresztyénségen a végső dolgok várásának hangulata – és Jézus késik. Nem lehet csodálkozni, hogy – amint ennek az igének mindjárt az elején olvassuk – a csúfolódók állandóan kérdezik Isten népétől: Hol van Jézus eljövételének ígérete? Így olvassuk: *„Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók támadnak, a kik saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert a mióta az atyák elhunytak, minden azonképen marad a teremtés kezdetétől fogva.”*

Csúfolódók csúfolódhatnak, mi ennek dacára Isten igéjének hiszünk! A mi Urunk Jézus Krisztus igéjében megmondta: vissza fog jönni, megmondta, hogy azt a napot és azt az órát az ember nem tudja kiszámítani. Jelei lesznek, melyekkel figyelmeztet az Úr a készülésre, de a gyötrő kérdés megmarad mindnyájunkban: Miért késel, Jézus?

Tény, hogy a mi emberi időszámításunk és Isten időszámítása nem esik egybe. Az ember a maga időszámításában azt gondolja, Jézus késik. Nézzünk szemébe e kérdésnek: Miért késel, Jézus? Mindenekelőtt azt kell meglátni, mit jelent az, hogy ő késik?

1. Ez nem jelenti azt, hogy nem akar jönni.

Ő az ígétét ma is állja. A 9. versben így olvassuk: *„Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettiünk, nem akarván, hogy némelyek elveszzenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.”*

Ígétét tehát állja. Nem hagyja magára ezt a világot, pedig ez a világ megérdemelné, hogy magára hagyja. De Isten órája másképpen jár, mint a mienk, ő évezredekben számol, az az ő időegysége. A 8.

versben ezt írja az apostol: „Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szerettem, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap.” Tehát tévedés azt hinni, hogy az ő visszajövetele még messze van. Még két nap sem telt el az ő időszámítása szerint az ígélet megtétele óta, mert még nem írjuk a kétezredik esztendőt. Az örökkévalóságban nincs idő!

Úgy jön, mint a tolvaj. A 10. versben ezt olvassuk: „Az Úr napja pedig úgy jő majd el, mint éjjeli tolvaj, a mikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégyve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék.”

Kiszámíthatatlan! A legbölcsebb elmék sem tudták eddig kiszámítani! Akik számításokat végeztek, mind megszegyenültek, mert az Úr keresztülhúzta, mint hibás számtani megoldást. Az azonban bizonyos: a csúfokodók az utolsó idők jeleihez tartoznak. Az utolsó időben, olvassuk a mai ige 3. versében, csúfokodók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak.

Az első tehát, amit az ige világosan megmond nekünk, az, hogy Jézus visszajövetelének késése nem jelenti azt, hogy nem akar jönni. Még egy másik dologra is rá kell mutatni, hogy mit nem jelent Jézus késése.

2. Jézus késése nem jelenti azt, hogy az első keresztyének csalódtak várakozásukban.

Az első keresztyének saját nemzedékükben várták vissza Jézust. Jézusnak vannak is olyan kijelentései, hogy az a nemzedék nem fog elmúlni addig, amíg mindezek meg nem történnek. Az utolsó időkkel kapcsolatban azonban beszél Jézus abban a fejezetben, amelyben ez a mondat fel van jegyezve, az utolsó idők előkészületeinek hatalmas nagy sorozatáról. Addig, amíg ezek meg nem lesznek, amíg ezek az előjelek be nem következnek, addig nem fog eljönni az Úr az ő időszámítása szerint és a mi időszámításunk szerint váratlanul.

Ennek a téves várakozásnak torz hajtása volt az, hogy az első keresztyének nagy része abban az időben az utolsó időket vélte felvirradni, és várták Jézus visszajövetelét. Az nem baj, hogy emberek voltak, akik saját életükben várták vissza Jézust, a baj abban volt, hogy például Thessalonikában voltak olyan emberek, akik egyszerűen nem akartak dolgozni. Azt gondolták: minek dolgozni, vége lesz úgymint ennek az egész világnak, kezdődik a mennyek országa az Úréi számára! Ez nyilvánvaló félreértése volt mindannak, amit Jézus visszajövetelével kapcsolatban mondott.

Mt 24. fejezetében különösképpen sokat beszél e kérdéstről. Megjövendölte az utolsó idők bekövetkeztét, de nem fogja azt jelek nélkül hagyni. Mi az utolsó időt úgy értelmezzük: most van az utolsó idő, pedig hosszú folyamat az. Ez a folyamat pünkösdkor kezdődik, ez az egyház folyamata, az utolsó idő az egyház kora. De ez nem jelenti Jézus visszajövetelének a végtelenségbe való kitolását.

Két visszajövetele van Jézus Krisztusnak: egyik, mikor a világ számára jön el. Utolsó eljövételével kapcsolatban a kegyelmi idő lezárul az egyes ember számára a halállal. A világra majd akkor fog eljönni a kegyelmi idő lejárása, mikor majd megjelenik fényességben, dicsőségben, de az egyén számára, az én számomra egyénileg az én halállal jár le az utolsó idő. Én úgy kerülök Isten ítélőszéke elé, amilyen állapotban talál a halál. A 12. versben ezt olvassuk: „...a kik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövését, a melyért az egek tűzbe borúlva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!”

Ez az utolsó idő a világ számára való utolsó időnek leírása, ellenben mindez a mi számunkra e külső jelek nélkül bekövetkezik halálunk pillanatában.

Eddig elmondtam, mit nem jelent Jézus Krisztus visszajövetelének késése, most még meg kell nézni ez ígének világosságában, mit jelent Jézus visszajövetelének késése!

3. Jézus késése azt jelenti, hogy szereti a bűnöst.

Érettünk késik az ígérettel, nem pedig valami rajta kívül álló okok kényszerítik erre a késésre. A 9. versben így olvassuk: „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszán tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszzenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.”

Jézus késése tehát nem tétlenség, hanem mentő tett. Azt akarja, hogy az ember jusson el az ítéletnek, az ítélet igazságának és az ítélet irgalmasságának belátására. Ezért hagyja, hadd nőjön együtt az aratásig a konkoly és a búza. Így éri el, hogy amikor ő visszajön – olvassuk a királyi menyegzőről szóló példázatban –, s ott meglátja azt az embert, aki a saját ruhájában ment be a menyegzőbe, s nem fogadta el a neki felajánlott menyegzői ruhát, s a király megkérdezi tőle: barátom, mi módon jöttél ide, az az ember hallgat, nem tud mentségére egy árva szót sem szólani. Lk 23. fejezetében is, Jézus keresztre feszítésénél az egyik lator azt mondja: mi méltán szenvedjük el az ítéletet, Jézus Krisztus pedig méltatlanul hal meg a kereszten.

Jézus visszajövetelét gúnyjal sem lehet siettetni, erőszakkal sem lehet visszatartani. Mikor jönak látja, akkor menthetetlenül, megakadályozhatatlanul megérkezik.

4. *Készen kell lennem az ítéletre!*

Ha Jézus megérkezik, akkor valóban készen kell lenni az ítéletre! Ez ennek a tanításnak utolsó témája. Ennek az ígének 10–13. verseiben ezt olvassuk: „Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, a mikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, a kik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, a melyért az egek tűzbe borúlva felbomlanak, és az elemek égve megoldvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik.”

Testvéreim! Mi sohasem vagyunk messze az ítélettől. Az ördögnek a csalafintasága az, amivel bennünket arra akar figyelmeztetni, hogy ráérünk arra még, messze vagyunk még az ítélettől! Pedig nem vagyunk messze, mert nem vagyunk messze a haláltól. Ismerjük jól, hogy Dávid mondotta egykor Jonathánnak: egy lépés van közöttem és a halál között. Ezért van az, hogy nekünk mindig készen kell lenni! Készen kell lenni szent életben és kegyességben!

Mondd, testvérem, nem változnék-e meg a te életed akkor, ha te gondolnál arra, hogy a halál nem csak a véget jelenti, a földi élet végét, hanem jelenti, hogy ebben a földi életben van egyedül alkalmam az utolsó nagy ítéletre, a Jézus Krisztus ítéletére előkészülésre?! Úgy fogok odakerülni, úgy fogok odaállani az ítélőszék elé, ahogyan az utolsó pillanatban a földi életben állottam, ahogyan viselkedtem. Hogyan viselkednék, hogyha ennek a világnak most következne be a vége? Jajgatnánk, vagy hozsannát énekelnénk?! Ugyanis ez a két visszhang támad az emberben. A Jelenések könyvének írója a jajgató embereknek és a hozsannát éneklő embereknek a sokaságát látja.

Vigyázzatok! Nem tudjuk az órát. Te sem tudod, én sem tudom, egyikünk sem tudja, csak Isten tudja, hogy ő mikor szakítja el életünk fonálát, mikor helyez bennünket abba a helyzetbe, amelyben megtérés többé nincsen, s mikor fog onnan feltámasztani.

Ezek mind olyan kérdések, amelyekre ember felelni nem tud. Én csak azt tudom, hogy a kegyelmi idő, a megtérés ideje, az én kiszámíthatatlan életem idejével egybeesik. Nem tudjuk az órát, és vigyázzatok, meg ne nehezédjék szívetek, mert aki elkésik, az örökre elkésik! Ámen.